

SENMANARI POPULAR, HUMORISTICH Y LITERARI

DONARÀ UNA LLISSÓ CADA DISSAPTE

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Carrer de las Molas, núm. 24, entressol, 1.ª; Barcelona.

Número solt 5 céntims. — Atrassats 10 céntims.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona: semestre, 2 ps. un any, 3 ps. — Fora: semestre, 2'50 ps. un any, 4 p.

Un embarch á fins de Sigle

ii !!!!

SUSPENSIÓ DE GARANTÍAS

Supliquém als nostres llegidors que 'ns dispensin si no som tan valents com fins ara. Las circunstancias ens obligan á ser mes comeditos; pero nostres llegidors interpretarán tot lo que no dihém y sabrán llegir entre ratllas.

Tením encara l'esquena calenta de l'altra vegada.

Per *fresch* el governador de Barcelona. Tothom recordarà encara aquella *lata* de tonterias que pegá á las cantonadas dels carrers, quan arribá á Barcelona, prometentnos l'oro, el *moro* y la benaventurança eterna, si obehiam docilment sas excitacions, identificadas ab las del seu rebadá Sr. Silvela. Encare 'ns ballan per la memoria aquells *piropos* de "Barcelona, la Capital industrial de España", "Barcelona, el pueblo del progreso y del trabajo", "Barcelona, la cabeza de la civilización española", y Barcelona per la dreta y Barcelona per la esquerra y Barcelona per amunt y Barcelona per avall, que mes que una alocució gubernativa, semblava una almibarada carteta d'un *currutaco* á la seva enamorada, la simpática Sreta. Barcelona. Sort que á baix de tot, pera treurens de duptes, per comtes de la *coletilla* obligada: *Te da mil besos tu Eduardo*, acabava ab un *Vuestro hermano* tendríssim, que demostrava clarament que no 's tractava de nuviatjes ú altres excessos, sino d'un honestíssim amor fraternal del Sr. Sanz envers els afortunats barcelonins.

Y *vaya* si 'ns estima fraternalment don Eduardo, nostre *hermano*! Tenint sens dupte en compte alló que dihuen per la Manxa *quien bien te quiere te hará llorar*, aquí 'l tenim en colaboració ab el simpátich desvergonyit senyor *Alto la garra* fent rabiari y plorar als pobres industrials, empenyantse en treurelshi de la butxaca la derrera pesseta.

Pro 'ls barcelonins no s'han convenut; y tenint també en compte, sens dupte, l'adagi aquell, están corresponent á la fraternitat de *nuestro hermano* ab tronxos de broquils y munts de patatas y un que altre palet de riera, que deixan caure *molt fraternulment* sobre 'ls pobres investigadors, representants del governador.

Pro lo que dirán ells: Devant la llei representém á don Eduardo, pro lo que es devant de las patatadas...

*

Segona proba indubitable del amor de *nuestro hermano* es el *bandó* n.º 2 que fixá 'l dilluns pels recones de la ciutat, y del qual me n'he adonat, gracias á un gos que ab grandíssima poca-vergonya estava fent sas necessitats sobre la paternal alocució. ¡Oh, senyor Sancha, el poch respecte dels gossos á las autoritats constituídas!

Nos dona en ell quatre lliçons de filosofia sossa, com si els *manchegos*, mes ó menos civilissats, tinguessin de venir á Catalunya á oficiar de *Domines* setciencias. Per lo vist, encare no s'ha enterat el senyor Sanz que son ells, els que miran al Marroch els qui dehuen venir á Catalunya, á aprendrer progrés, filosofia, economías y treball; afegeix que fá l'últim esforç (gracias, *hermano*) pera vencer la resistencia passiva dels barcelonins á tirar sas economías en el pou sens fondo de Madrid. Continua que, de no desistir, regnarà la forsa, y ab ella el despotisme ó la anarquia; método practich que usa l'emperador del Marroch, pera amansir als seus súbdits amantíssims. Y acaba dihent, per medi de circumloquis, que si 'ls industrials no respectan la llei que mana posar la bossa en mans dels homes de Madrid, tampoch las lleys els protegiran quan la anarquia vaigi á incautarse de sa riquesa.

*

No s'esgargamelli mes el Sr. Governador. Sabém l'amor fraternal que 'ns té; coneixém lo molt que 'ns

estima el govern de *Su Majestad*, á qui Deu confonga (al govern, no á la Magestat, Sr. Fiscal); pro 'ls catalans som aixis: mes *tercos* que 'ls aragonesos y mes desagrahits que 'n Calsas.

Vull dir que no cobrarán, amich D. Eduardo, que no cobrarán. Podrán vosté y sos esbirros fer el ximble, amohinant als industrials y acabant sa paciencia. Pro, ab tot y aixó no farà mes que crearse desagrahits y preparar el terreno... als que vindrán. Per xó he dit al comensar:

Per *fresch* el governador de Barcelona.

QUATRE PARAULAS ALS SRS. SOCIS de la "Lliga de Defensa Industrial y Comercial" y als Gremis de Barcelona

Fa poch dias, anarem á la "Lliga de Defensa" á recullir impresions... y reberem un disgust grossissim. En un dels grupos qu'hi havia, se parlava ab *molt poch carinyo* (per no dirho d'altra manera mes grafica) del apoderat y *fac totum* de la Arrendataria de Contribucions del Sr. Baixeras, el Sr. D. Joseph Febrer y Sistachs, de qui 's deya qu'era un furios carlista y barreiant aquest nom ab el Carlisme, el *Correo Catalán* y hasta ab D. Lluís M.ª de Llander.

Es un deber nostre fer algunas aclaracions. Nosaltres no coneixém al Sr. Febrer. Se 'ns diu que era carlista, ó 'l feya, com era ó feya de catòlich; que 'l Sr. Febrer fou expulsat de la Joventut Catòlica, Associació Reparadora, dels Miquels, no per cap causa grave, sino per sas ideas exaltadas y per sos atachs á las autoritats eclesiasticas. De la conducta privada del Sr. Febrer, no 'n sabém ni 'n volém dir una paraula. Consti que no sabém avuy que 'l senyor Febrer perteneixi á cap associació catòlica ni á cap agrupació carlista.

En quant á la amistat y consideracions que gosa el Sr. Febrer de don Lluís M.ª de Llander y del *Correo Catalán*, no 'n sabém una paraula. Pero consti, que l'ilustre delegat de Don Carlos, no anteposaria jamay aquesta amistat y aquestas consideracions, dat cas que existissen, als interessos dels catalans en general, ni als dels industrials y gremis de Barcelona en particular.

Per lo tant, no 'n tenen la culpa 'ls carlistas de que 'l Sr. Febrer siga aixis ó aixás, ni 'ls carlistas som responsables dels actes dolents ó injustos que puga cometre un individu que 's diu ó es carlista.

Un individu soci de la Lliga (lo menos ho era) va estafarme 180 duros y may passarà per la meva barretina 'l dir que 'ls socis de la Lliga son uns timadors.

Pues, apliquém el quiento.

Els carlistas que no hem pagat som molts, y aixó 'ls demostrará als Gremis y als industrials tots de Barcelona, que estém al seu costat y prescindim de ideas en aqueixas cuestions que 's ventilan á Barcelona.

Y prou.

CERTAMEN SEGÓN

¡25 pessetas al autor de la mellor poesia dedicada al Rey! Avuy, dissapte, dia 28, acaba 'l plasso pera admetre las composicions que obtin á las 25 *endolas*. Al número vinent, extraordinari, anirá la poesia premiada y potser algún *accésit*. Al número 25 publicarem el nom del autor premiat. També publicarem la senmana entrant la *Convocatoria* pera 'l TERCER CERTAMEN que obrirá LO MESTRE TITAS.

Lo "País" de l'olla

¡Han llegit alguna volta

aquell paperot 'l País?
donchs creguin qu' es el diari
més burro que hi ha á Madrid.

No es estrany que 'ls qu' hi escriuhen
siguin tan desvergonyits,
puig lo sé republi-cáfre
'ls va com l' anell al dit.

Y encare que 'l mortifiquin
ab denuncias tot sovint...

com qu' es revolucionari
no li faltan may pistrinchs.

Y qui sap si hasta en Sinvela
li regala algún lloví...

perque insulti als Arquebisbes
y digui mal de 'ls carlins.

Te l' historia bastant bruta
aquest desdixat País,

pro sap ell que 'ls que 'l llegeixen
son molt pobres d' esperit...

y per més que 'ls ensarroni
contantlos mil embolichs...

y que fassi combregarlos
ab grans molas de molf,

ja sap que 'l seu auditori
de personal escullit,

totas las embusterias

qu' ha dit y que puga dir
sent com son gent ilustrada,

s' ho crospeixen com confits.

L' un día pagan 'ls frares,
l' altr' hora pagan 'ls richs,

l' endemà no mes veu pápas
y batallóns de carlins...

y va distrayent al públich
pintantho d' un color trist...

Está clá, 'ls homes sensibles
com que tenen el cor xich...

no mes llegint quatre ratllas
quedan tots estemordits...

Qui fassi cas de prenostichs
que profetisa 'l País

ja poden dí qu' aquell home,
moralment, es mort de dins.

Ab l' assumpto económic...

que á Catalunya ha *surgit*,

també hi ha ficat la *pata*

¡y á fe que s'hi ha lluhit...!

Va escriure ab lletas de motllo,

y que molts ho van llegí...

que la culpa del conflicte
la tenían... (¿a Madrid?)

¡cá barret! 'ls jesuítas,

tal com raja... ¡infelís!

després clavá mil patadas

á tall de burro, pro guit,

y escup á las Quatre Barras

ab tot lo cinisme y brí;

y 'ns diu folls separatistas,

reaccionaris, mesquins...

que no estimen á la Patria...

y hasta que som uns mals fills...

Devant d' aquesta conducta

observada pe 'l País

¡hi ha catalans encare

que hi continúan suscrits!

Raciociném una mica

y siguem ben franchs aquí:

¿qui 'ns tenen menos vergonya,

los suscriptors ó el País?

XAROP DE MAGRANA.

¡Malehit siga...!

(Meditacions d'en Pixeras)

—¡Aixis se reventessin tots els industrials de Barcelona! Ells me volen fer la santíssima, pero jo 'ls asseguro que no 's queixarán de la pesada. La pagarán doble y triple y quadruple la contribució. ¿Volen guerra? Donchs tindrem guerra. Si no n'hi ha prou ab *guindillas*, els enviaré guardia-civils, y si convé hi farém anar l'artilleria y tot.

¡Me caso ab ells y ab l'anima que 'ls aguanten! Aixis tinguessin Montjuich á las tripas!

Lo qu'es aquesta han de pagármela. Tinch cada presidari y cada *perdis* á las mevas ordres, que son capassos d'embargar las tripas al més llest y al més pintat.

Per lo que pugui ser, comensarém á embargar als platers; encara pot ser que hi fassi un negoci. Hi ha ada brillant per aquests aparadors, que de segü coscan un ull de la cara.

Hem de veure si 'ls trobém ab els pixats al ventre.

Ara farém veure que deixém corre aixó dels embarchs; pero, quan menos s'ho pensin ¡patapla! se

presentan els agents executius, s'apoderan de las joyas, y dels brillants y de las perlas; y, lo mateix que si fossim á un camí ral, grapada per aquí, estirgassada per allà, alló semblará un atraco per partida doble.

Nada, nada; demá á assaltar joyerías.

¿Que protestarán? Que protestin y que cridin tan com vulguin. ¡Pot ser si que 's pensan que las lleys s'han fet per la gent de bel! Aquí no hi ha més lley que la del embut.

Ja 'ls apanyaré jo! Lo primer que s'ha de fer es apoderarse del calaix dels quartos. Es ab lo primer que pensan els lladres quan entran á saqueijar una casa...

¿Com estém de vintivuyts? ¿Cridan? ¿Xisclan? ¿Qu'aviat se queixan aquests poca-vergonyas que no pegan...

Ja veurém, ja veurém. En Silvela es un bon home, y per burrada més ó menos no hem de quedar. . .

—¡Cristina, noy, quins crits y quins xiulets allà á la Platería. Per poch xafan el cap á un guardia-civil y 's menjan als agents executius.

—¿Si? ¿aixó han fet? Ja 'm c... ab els barcelonins y ab tota la seva parentela.

Si dilluns passa lo mateix, dich á n'en Silvela que sospengui las garantías.

Y si no passa... també.

Apa macos ¿ahont hi ha un pinxo?...

Contestació á un integrista desenganyat

«Donguim, distingit amich, un camí practich pera que jo y alguns amichs meus, puguem ser de nou admesos á la comunió carlista, si encara som dignes d'ella, aquets integristas del tot desenganyats del programa nocedalí.»

Mon antich amich: A un home de tan bona fé com vosté se 'l podia sorprendre molt facilment, máxime si se li posavan per devant assumptos relligiosos, dels que vosté es tan lleal y ardent defensor.

Jo que 'l coneix de molt temps, que he pogut apreciar, frech á frech, las hermosas cualitats que l'adornan, que se que había ofert generosament sa sanch, y perdut sos interessos en defensa dels principis polítich-relligiosos que representa 'l Sr. Duch de Madrit, ja tenía 'l complert convenciment de que, si be seguía las escassas filas del nocedalisme, tenía tart ó d' hora que desenganyarse y buscar lo camí que deu portarlo á la casa payral, de la que 'n mal' hora va fugir, tan vilment sorprés en sa bona fé. Vosté es dels humils de cor; d'aquells que no tenen amor propi; dels que ab sinceritat demanan perdó, y per aixó y en aixó estriba lo que hagi recorregut ja la mitat del camí pera tornar al carlisme, llegitim porta-estandart de la bona causa.

Sa carta ha sadollat mon cor d'un balsam suavisim, perque he vist en ella corbatre aquells nobles y generosos sentiments del amich, del correligionari, del germá que al tornar trist y frisós á la llar pater-na, no passa 'l marge-peu, y en la porta demana perdó, perquè no 's creu digne d'entrar cap á dins.

Deu perdona sempre; Cristo perdona desde la creu, y es lo perdó qualitat propia dels grans cors y de las ánimas de gran temple. ¿Quin pare no perdona á son fill? Sí, mon vell amich, lo Sr. Duch de Madrit, pare amantíssim de quants lo seguim ab noble desinterés, sens remuneracions y ab sacrificis, obrirá, n'estich cert, sos brassos carinyosos pera dar á sos propis detractors un'abracada que borri las iniquitats passadas, y un minut d'arrepentiment sincer, te que ser l'amnistia qu' ha de fer desapareixer llarchs anys de calumnias y falsetats.

Ja compendrà, donchs, estimat amich, quin es lo camí que vosté 'm demana que li ensenyi, y 'l que vosté deu seguir sens temor ni embarás, sens duptes ni vacilacions.

Alguns de sos actuals confreres, potser se riuran ab befa de son noble comportament, perque l'orgull no compren may aquests actes generosos, y per lo humils, heroichs... ¡pro aixó res hi fa!

Y pera que vosté vegi practicament y per sos propis ulls quant cert es que 'l Senyor sap perdonar, llegeixi, llegeixi per caritat la carta que traduheixo en la que 'ls Directores de *La Fé* dirigiren un día á D. Carlos per aquellas sensibilíssimas discordias del temps passat.

La Fé tan calumniada per *El Siglo Futuro*, tan

despreciada pels Nocedals, tan tatzada de desllealtat per los traidors d'ara, va sapiguer demanar perdó en aquests hermosos termes, que tingueren per intermediari lo malograt Sr. Bisbe de Daulia, ánima de ferro, al punt blanch sempre per l'amor que per sos germans sentia.

Vegi 'l camí:

«Senyor:

«Com á directors de *La Fé*, y en nom de tots nostres companys de redacció, acudim, rendidament als peus de V..., pera pregarli 's digni farnos conèixer com podríam alcansar lo favor de tornar á ser admesos en la gracia de V...

«Profontment sentim los disgustos que per las polémicas en que hem intervingut ha sofert V... Sincerament deplorem la part que se 'ns pugui atribuir en las discordias qu' han desgarrat lo seno de nostra Comunió, y ab tota l'ánima protestém de nostra ferma resolució de sometrens á las condicions que vulga senyalarnos V... en sa paternal justicia, pera farnos acreeadors novament á son r... apreci. Besan L. R. P. de V... Antoni J. de Vildósola.—Vicens de la Hoz y de Liniers.—Madrit, 9 Desembre, 1885.»

¿Veritat qu' aixó es hermós, noble, gran, cristiá?

Donchs, llegexi ara la *Resposta* dada per nostre Quefe august, vegi V. tota la grandesa d' aquell cor cristiá y espanyol, vegi com sap perdonar Carlos VII.

«Mon estimat Sr. Bisbe: He rebut la comunicació que per son conducto m'han enviat los directors de *La Fé*. A ningú millor que á V. misatger de pau y ministre del Deu de todas las misericordias, puch dar l' encàrrech de contestarla.

«En mon cor no hi há, ni hi ha hagut may, V. ho sab bé, lloch pera 'l rencor.

«Digui als directors de *La Fé* que quan jo perdono y olvido, qu'es sempre que se 'm demana, ho faig sens condicions y ab l'ánima plena de goix.

«Lo tacto, la prudencia y la disciplina qu' ells observin en lo sucesiu, dirán lo lloch que son dignes d'ocupar en la cohort de mos amichs, suprema esperanza de nostra Patria.

«Deu guardi á V., mon estimat Sr. Bisbe, com ho desitja son affm.—Carlos.»

Aquí te, mon coral amich, aquí te de relleu retratada l' ánima caballerosa d' aquest home august tan ultratjat, tan vilipendiat y tan escarnit.

Aquí sobresurten, en la primera carta l' humilitat del que reconeix la falta comesa; en la segona la noblesa de caracter y l' enteresa d' un'ánima cristiana, superior á son segle y á las circunstancias del temps en que viu, temps de miserias y d'egoismes rastres y criminals.

«Quan jo perdono—diu lo noble Proscript—quan jo perdono y olvido, que es sempre—atengui bé, mon amich,—qu' es sempre que se 'm demana, ho faig ab l' ánima plena de goix.»

¿Com contrastan, oh fins avuy extraviat amich, aquestas desinteresadas y generosas paraulas, ab lo llenguatge que moltes voltas han empleat los nocedalins!

Vosté mereix saber todas las cábalas integristas, pero no las hi diré si V. no m'hi obliga, perque no vull amargarlo ab relaciones ara innecesarias, y á las que V. indirectament ha contribuít, potser de manera inconscient, pro sempre certa.

Encara pot V. ser útil á la bandera santa de la tradició; encara pot rehabilitarse als ulls de la gran comunió católich-monárquica; encara pot V. fer quelcom que borri el paréntesis de sa vida passada. Fassiho, benivolgut amich, fassiho ja que distingeix la veritat del error, defensi á aquella com avans la defensá, ab la paraula, ab la ploma, y ab la sanch, si ab la sanch es precís.

Los carlins no hem de mirar ab mals ulls á cap integrista arrepentit que torni al carlisme, al contrari, lo Senyor y nosaltres, lo día en que un de vostés torni, lo rebrem ab músicas y alegrías, com rebé al fill pródich l' aymant pare de la parábola.

Qui lo contrari li diga, ment.

¿Donará també aqueix pas en Nocedal?

Vosté millor que ningú sab quant sincer y franch es son affm.

R. LL.

DENUNCIA

La *Táctica de Infantería* que 's posá á la venda fa un mes, y que tanta acceptació ha tingut per part dels carlistas, ha sigut denunciada pel jutjat del districte de la Universitat de Barcelona. Nostre company de redacció, autor del folleto denunciat, ha prestat ja declaració en la escribanía corresponent del Palau

de Justicia. Sort que solsament quedavan 48 exemplars de la segona edició, quan passaren á recullirlos un inspector y dos números de la secreta, els quals (y dit sia entre paréntesis) eran catalans, portantse, en conseqüència, ab una amabilitat y bons modos que no esperavam y que 'ls agraíem de cor.

Ignorém la causa de molestarnos tant freqüentment las autoritats constituídas; pro, estant aquestas á una part y á una altre part el poble tenim á gloria el ser perseguits per aquellas ab motiu de defensar los drets d'aquest.

Esperém no será res el final d'aquest últim entrebanch. Pro consti que mentres corren per aquí asquerositats com *La Vida Galante*, *El Fandango*, *Boccaccio* y *La Prostitución*, veritables insults á la ignoscencia y á la honradés y que son una vergonya per un poble culte, els jutjats s'entretenen perseguint... ¡llibres técnichs de ciencia militar!

A la *Táctica de Infantería* li faltava una condició pera acabar de ser simpática al poble: la persecució y els odis dels enemichs del poble. Ara ja 'ls té, y es segur será buscada y llegida ab més afició que may. Hi ha remeys, senyors jutjes, pitjors que 'l mal.

En Peris Mencheta diu qu'está d'alló més enfadat per l'article que publicarem titulat «La gran barra», Y ens desprecia.

¿Y qui t'ha dit, desgraciat, que no parlavam d'un altre *Quico*?

Pero, *nada*; dali que dali en donarse per aludit.

Si tan s'hi empenya...

Els barcelonins volen fer dimitir al Ajuntament.

Y jo pregunto: ¿tenen dret á ferlos dimitir als concejals? ¿Que 'ls va nombrar el poble?

Jo crech que no. *Luego* no tenen aqueix dret. Que 'ls dimiteixi el cacich que va nombrarlos.

El dret que tenen els barcelonins es un altre. El de tirarlos pe 'l balcó.

Y 'l de clavarlos un bon cop de fals.

Per poca-vergonyas.

El Sr. Milá y Pi, arcalde de Barcelona per la gracia dels de Madrit, va dir als periodistas que no tenía cap pó á la premsa, y que no faria cap cas de las sevas denuncias y atachs.

Ja ho crech.

No hi ha com tenir la cara ben forrada.

En *Tipepe* ha manat als municipals que 's possessin á las ordres dels agents executius y que 'ls auxiliessin en tot y per tot.

¿Voleu barra més colossal?

Rebém aquesta carta y l'insertém perque 's veigi que no doném patacadas de cego contra 'l «Patronat.»

Sr. Director de LO MESTRE TITAS.

Molt estimat Sr. Mestre: Després d'haberme enterat de la petita campanya qu' havia emprés per suprimir la *dama* de la escena del Patronat del Obrer, la qual encar sosté, ja 'm creya qu' havia fet efecte, puig la funció passada es posá en escena un drama perteneixent á l' escena católica; pro per ara veig que encar no 's donen á partit, puig aquest mes han tornat á representar ab la corresponent *dama*.

Vosté ataca al Sr. President y no es just, puig que hi ha un'altra persona, qu'es, com si diguessim, lo cacich del Patronat, el qual ho mangoneja tot, lo que fa qu'els aficionats católichs del Patronat vagin marxant de l'escena per la mateixa rahó.

Avans es feyan las funcions sense *dama*, quan las dirigia un director, que el tal personatge va procurar treure, conseguint, perque ell deya que las funcions sense *dama* no son bonicas, y tals gestions va fer que lográ intruduirhi las *damas*, per ser, com deya, mes animada la funció.

A aquest, Sr. Mestre, es á qui te de castigar, palmetada y á n'ell.

Res mes per avuy tinch de dirli, procuraré anarlo enterant. Disposi de aquest servidó en quant puga serli útil.

UN SOCI.

P. D.—La funció passada es va fer sense la *dama*, per fer callar algunas «bocas», pro es veu que no volen fer cas de ningú.

En Durán y Bas ha presentat la dimissió en el consell de ministres del dilluns passat.

En Durán s'ha donat vergonya d'estar entre ximples, y se'n va. ¿Qué ha fet en Durán al ministeri durant tot aquest temps?

Res, perquè no l'han deixat.

Per fi pot convencer's de que ab aquest sistema brut y corromput no's va en lloch.

Y menys mal si en Durán te prou valor per enjagarho tot á rodar.

Es prou honrat per fugir de Madrit com de la peste, pero no es prou home d'honor per dir ben clá y ben net:

—¡Que vinga Don Carlos!

Regionalisme

DE BALCÓ A BALCÓ

—Buenos días vecinita,
Está usted hecha una flor
Tan linda como la rosa
En esencia y en color.
—Moltas gracias, don Juanito...
—No las merezco á fé mía...
—Vosté sempre tant galant
Tant amant de cortesia...
—No vecina; no, por Dios,
Pues que digo la verdad...
—Permétim que ho dupti, donchs,
Ab tota sinceritat.
Vostés sempre tant melosos,
Y ho saben dir de tal modo...
—Mire, vecina, si miento,
que me aten codo con codo.
Pero, ¿á qué diantre decirle
Lo que muy bien usted sabe?
¿Si es usted tan remonona
Que otra igual ya no cabe?
—Juanito, no descarrili...
Que si no para atenció
Y l'esbranzida es tant forta...
Pot caure baix del balcó.
—¿Lloraria usted acaso
Si fuera cierto, amiguilla,
Que por hablar con usted
Me llevarán en camilla?
—Si fos aixís, ¿per qué nó?
¿Qué's pensa que no tinch cor?
—No, vecina; no, por Dios,
Que ya sé lo que es amor.
Tiene usted, un corazón...
Y unos ojos... y una boca...
Y una cara... y unas manos...
Un talle... y una...

—¡Aboca!

—¿Qué es lo que quiere decir?
—¡Que casi'm pendrá la mida!
—¡Por Dios, vecina del alma,
No sea usted presumida!
Ya sabe usted que la adoro...
Que es usted, bien de mi vida...
—¿No ho he dit que s'equivoca?
¿No ho veu com me pren la mida?
Va en mal camí, don Juanito,
No es á mí que ha de dí aixó;
¿Veu que á n' á mí, floretas
Me'n sobran al meu balcó?
—¿Cómo no, y por qué razón?
—Per una rahó ben plana;
Perque no parlém igual,
Ni hi pensém; só catalana.
—Aprenderé hablar su lengua...
Estudiaré sus maneras...
Con tal de que usted me quiera,
Pero me quiera de veras...
—Així, potsé 'ns entendrém;
D'aquest modo, ja'm convé;
Quant digui clá "¡setze jutjes!"
Ab vosté jo'm casaré.
—Sése y mil, si así conviene...
—¡No ho veu, com no ho sabrá dí!
Dígui, ¡setze!

—¡Sése!

—¡Cá!...

No's destornelli'l magí.
—¿Es decir que no me quiere
Hermosa y cara beldad?
—Fins que digui: "Setze jutjes
Menjan fetge d'un penjat."

LL. M. Y C.

ANY XIV

SOCIETAT MELANCOLÍFUGA BARCELONESA

CERTAMEN POLILINGUE MUXIGANGUESCH

Les gojes d'ull de cel y cabells rossos melangiosament congriades sota 'l bosch de nanúfars que cobricel·la les frescals rodalies del llach de les nou Mussés, inviten als inspirats trovayres de la terra á despenjar ses empolsades lires d'or, pera cantar ab decadentes y esboyrades estrofes les aromátiques aspiracions de l' humanal naturalesa.

Canteu, canteu, poetas,
Que'l mon está malalt,
Ab silves y quartetes
Veyeu de revifal.

No pot gosar la vida
Sino teixint maldats,
No pot obrir la boca
Sino per dir pecats.

Canteu, canteu, poetas,
Veyeu de revifal,
Que may ha estat funesta
La broma, si es com cal.

Y á fi de que lo plectre
Pulseu tots amatens,
Les gojes fan ofrena
Dels deu premis següents.

Ordinaris

- 1.er **Un lliri blau.**—Al que mes románticament parli d'amor en forma modernista.
- 2.^{on} **Una papallona blanca.**—A la mellor oda al vent.
- 3.er **Un distingit plegamans.**—Al mellor códic d'urbanitat.
- 4.^{rt} **Una cabellera d'or.**—A la mellor auca de redolins.

Extraordinaris

- 5.^{nt} **Un lloro vert, ben vert, ab gabia y tot.**—Al que mes polidament parli de coses brutes.
- 6.^{se} **Un peix d'aygua.**—Al mes fresch rejolí de lliure inspiració.
- 7.te **Un rellotje de Sol.**—Al autor del mes inspirat llibre d'hores: será preferit lo quin, además de les hores, toqui els quarts y 'ls minuts.
- 8.te **Una onça de perruca.**—A la mellor comedia, ab un ó dos actes, representable per la Muxiganga.
- ACCESIT:—Cinch duros d'or.**
- 9.^{ve} **Dos duros á les mellors cobles de caràcter muxiganguesch.**
10. **Un xinxonet d'or tret de nostra guardiola á qui descrigui mellor lo poder imperatiu de les Mussés inspiradores.**

Los plaços que se assenyalan per la presentació de les composicions son:

Per les comedies y cobles lo 20 de Novembre.
Per les demès, lo 30 de Novembre.

¡Y arc endevant, poetas!

Lo mont está malalt...

Ab silves y quartetes

Veyeu de revifal.

Y perque á vostres obres

No 'ls manqui esplendit nas,

Encomaneüs piadosos

Als genits del Parnás.

La Presidenta,

La Secretaria,

Teculinda.

Esmerdildis.

Las composicions que aspiren al premi de aqueix certamen deurán esser remeses á la Portaferrisa, 13, 1.ª, acompanyades de plech tancat contenint lo nom ó pseudónim del autor, ab lo corresponent lema en la composició y en la coberta del plech.

LOS CATALANISTAS

Deixant de banda que, sent *Los Segadors* una producció de la Catalunya lliure, es una profanació imperdonable el posar la mà á sobre d'ella; deixant de banda altres moltes rahons exposadas per las Autoritats, associacions y periódichs contraris al cambi de lletra dels *Segadors* (y ho son la inmensa majoria), preguntém:

Encara que no fos aquest cambi una falta gran contra la Estética, contra 'l sentit comú, contra la voluntat de la inmensa majoria dels catalanistas, contra las tradicions de Catalunya, nostre mare; es mes, encara que *degués* ser cambiada la lletra de *Los Segadors* ¿deuríam admetre 'l concurs de *La Nació Catalana*? ¿Quina autoritat te un *quinzenari* pera pendrer en aixó la iniciativa? ¿Quin es el jurat que ha de dir si alguna de la composicions rebudas es digne de Catalunya?

Aquí van sos noms y avants, fassin nostres llegidors pas als Senyors elefants: Joseph Mallofré, Enrich Morera, Joan Gay, Lluís Marsans, Joseph Carriñeu, Domingo Corominas, Joaquim Gay, Aristides Danyans, Emili Valles. Com vehuen nostres amichs aquets nou simpatichs senyors son tant célebres com jo, y no dupto que seran coneguts, pro será á casa seva. ¡Vaya, que per caritat que un vulga tenir y per molt que's miri á no ferir la susceptibilitat dels interesats no pot menos de recordar als llegidors la faula aquella del elefant y la pussa! ¿En que sobresurten la majoria dels predits senyors per ficarse en camisa d'once varas?

¡Y els insignes poetas catalans (únichs que podrian parlar de cambis de lletra) Mossén Cinto, Angel Guimerá, Víctor Balaguer, Francesch Matheu, Joan Maragall, Ramón Picó y Campamar, etc., deurán abajar lo cap devant del fallo d'aquells nou *humils* personatjes que s'han nombrat á sí mateixos Jurat suficient é inapelable! ¡No tiembres, terra!...

CARTAS DE FORA

Verdú.

25 Octubre de 1899.

Molt senyor meu: Lo meu pare m'ha manat que desde avuy assistís á l'escola de vosté cada dia, y per aixó vinch á doná la primera lliçó. Diu aixís: Aquesta vila desde molt temps está invadida d'una enfermetat tant general que, salvo raras excepcions, pot asegurarse que 'l mal hi está ab totes sas alas estesas.

Aquesta enfermetat consisteix ab l'indiferencia religio-sa; y com que el que no té religió li falta moral, y el que no té moral no té molta conciencia, resulta que l'enfermetat está cebantse ab las conciencias; y aquestas, aixamplantse á la mida de son gust, donan cabuda á innumera-bles mals.

Y mal estém de metjes per curar peste tan horrorosa, perque ab lo que's veu estém en aquest poble molt des-Autorizats.

Per mostra basta un botó.

Hi há un personatge que, no fa molts anys, no sé si seria per obsequi ó si ho feu per burla, convidá á quatre imatges de sans ó santas á un diná, posantse'ls á taula ab son corresponent servey. Donchs aquest bon-dadós senyor está des...empenyant un re-Cárrech dels més elevats de la població. Jo estich cert que si 'l ministre de Gracia y Justicia sabia que té un personatge tan bon-dadós en la dependencia no voldria tanta des-Gracia ni tanta in-Justicia, que s'apresuraria á enviarli lo titol del *Ré* per retirarli el de *Cárrech*, y que donaria gracias al Sol-de-vila y al Vi-vanco de la capital per l'interés que tingueren á favor de tan bon-dadós personatge.

Ja sé que ab aquesta lliçó, aquest s'enfadará y que cridarà mes que cap *Loco-motora* del ferrocarril; pro que prengui paciencia perque ara's comensa ab ell y s'acabará després ab los altres.

Aquesta es la lliçó d'avuy; y per acabá aconsello als bons vehins de la patria de Sant Pere Clavé que vagin molt ab cuidado ab escoltá ó fiarse de certas personas que tenen la conciencia ab aixamplis, perque encara que no 'ls la fassin de molt temps, vindrá un dia que 'ls la pegarán... y la pegan fort.

Senyor Mestre, dispensi de que parli aixís, clarito, sens cap clase de retórica y sens fer embuts, perque de preambols ni exordis no'n sé ni'n vull fé; pro, no obstant la falta de *tiqueta* que'm nota, no queda de serli molt humil y afectíssim son deixeble,—Ton-Tet.

A LA PREMPSA

Als periódichs carlistas d'Espanya, á las revistas católicas, á las publicaciones catalanistas y á cuantas altres publicaciones enviém **LO MESTRE TITAS** agrahirém estableixin el cambi, enviantnos el periódich.

Si algún, per descuyt, deixés de rebre nostra humil publicació, dignis venir á nostra redacció, que desde 'l moment establirém cambi. **LO MESTRE TITAS** es partidari de la fraternitat que deu regnar entre la premsa católica, carlista, regionalista y antiafonsina

Establiment Tipogràfic, Casanova, 13; Barcelona.